

De col·laboració *

El per què del nostre mancament de cada dia

per

JORDI CANTÓ FONT

Es veritat, no podem amagar-ho i fins podent-ho amagar, hauríem sincerament de confessar-ho.

Cada dia manquem i el nostre mancament de cada dia no és capaç de guiar-nos al penediment, ni el penediment a fer un bon examen de consciència i l'examen de consciència obligar-nos a fer el propòsit—no momentani i fugisser que facilita la propera reincidència—sinó a un propòsit ferm de no tornar mai més a pecar.

A això sembla anar encaminat l'article bellament escrit—amb bella paraula i més bella intenció—del meu caríssim amic el metge de La Selva J. Munné Prats ¹.

Ni un comentari posaria jo al vostre article, amic i company Munné, si no cregués que el meu idealisme—nascut potser com un bolet entremig dels detritus miseriosos de la nostra professió—i per la mateixa raó del meu idealisme, no m'obligués a posar el dit sobre les llagues de l'exercici de la nostra professió, per tal que amb la coïssor que el meu dit produeixi, ens veiem obligats a curar-les, utilitzant tots els remeis que com a bons metges hauríem d'haver d'emprar.

En bon moment i en la més gran de les oportunitats recordeu les paraules mestrívoles del nos-

tre company el Dr. Proubasta ²: *La religió del Sindicat. Que ni un sol metge, ni una sola esposa de metge, ni cap fill de metge senti l'aspror de la misèria.*

I les recordeu precisament per a recordar-nos que tenim un mitjà més a nostre mà, per a complir el deure de no mancar al *manament únic de la Religió del Sindicat de Metges de Catalunya*, que hauria d'ésser—diguem-ho ben alt—, perquè ho pot ésser, *la Religió única* dels metges de tot el món.

Com dieu molt bé, amic i company Munné, el nostre Sindicat, nascut en un moment de bellíssima i conscient efusió, avui, després de sis anys solament de la seva naixença, avui ja *tot sol*, sense haver de menester del *favor oficial*, i tot i ben lamentables malvolences, va complint—com pot—, però complint-lo, el manament únic de la seva Religió.

I el va complint—com dieu molt bé—remeiant moltes miserioses nafres de la classe, i ço més bell encara, tenint molt compte en que el *remei* no vagi mai embolicat amb el *paper de l'almoïna*; paper que, per molt fi, sedós, lluent o satinat que sigui, sempre comunica al remei que amb ell s'embolica un resclim, un regust que a molts dels que l'han de menester no els agradaria.

¹ "El nostre mancament de cada dia", per J. Munné i Prats. - BUTLLETÍ DEL SINDICAT, núm. 74. - Octubre, 1926.

² "La religió del Sindicat". - BUTLLETÍ DEL SINDICAT, núm. 47. - Juliol, 1924.

* Preguem als metges que prestin servei en els Hospitals de Catalunya, que ens vulguin ajudar a fer la monografia, il·lustrada si possible, del respectiu Establiment. En els Hospitals on hi hagi més d'un metge, els companys poden posar-se ells mateixos d'acord per a designar-ne un, encarregat de la redacció del treball.